

נושאים על האנוסה פרק אחד עשר יבמות ק.

עין משפט גד מצוה

כב א ב מיי פ"ב מהל' תרומות הלכה כד:
 כג א מיי פ"ו מהל' מנחות ע"פ הלכה יא:
 כד ד מיי פ"ב מהל' פסחים הלכה ו סמג ע"פ קו טו"ש ח"מ סימן טו פ"ג כ:
 כה ה מיי פ"ו מהל' פסחים הלכה ו סמג ע"פ קו טו"ש ח"מ רסו ס"ק פג:
 כו ו ז מיי פ"ב מהל' זמנים הקדמות הלכה י:
 כז ח מיי פ"ה מהל' אסורי מצות הלכה י:
 כח ט מיי פ"ה מהל' כ"ב י מיי פ"ב מהל' זמנים הקדמות הלכה יא:
 כ"ב מיי פ"ה מהלכות יוסם הלכה ו טו"ש ח"מ ר"ש ק"ו ס"ק פ"ג י:

מעשר עני. המתחלק בתוך הצית ואר"ת למי גווי מעשר עני הוא כדאמר בפרק צמחא דגדריס (דף פד:) כלן מעשר עני המתחלק בתוך הצית כלן מעשר עני המתחלק בתוך הגרנות ומעשר עני המתחלק בתוך הצית היינו (א) ערב פסח כדתינא בסיפרי כחזב אחד אומר (דברים יד) מקלף שלש שנים תוליא וגו' והנחת בשעריך דמשמע שצריך להניחו בגורן ובאין עניים וטולין אותו וכחזב אחד אומר (שם נו) כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתת וגו' דמשמע שצ"ע מלקו מדכתיב ונתת הא כיצד עד הפסח שהוא זמן גשמים ואם מניחו בתוך נפסד מחלק בתוך ציתו והו מעשר עני המתחלק בתוך הצית דכתיב ציה נמיהו ומפסח שהוא זמן ציעור היה מניחו בגורן והיה הפקר ולא היה צו דין חלוקה:

והשירים מתפורין. פי' בנותן מקום שמניחין שם תרומת הדשן ואין נראה לר"י דתינא פרק טבול יוס (ובזמנים קד) ר' חנינא פרק אנטיגנוס אומר ז' צמים היו שם אחד צמורחו של מוצח ואחד צמורחו של כבש ואותו שהיה צמורחו של מוצח היו נותנין שם מורלות העוף ודישון מוצח הפנימי והמורה והו אותה של תרומת הדשן כדמוכח המס והו שהיה צמורחו של כבש היו שורפין (ו) פסולי קדשי הקדשים וצמורחו של כבש ששורפין קדשי קדשים היו מתפורים שירים (ו) דהכל דהא מתפורין היינו נשפין דהא פסולו בצעלים ואמרין בפרק כ"ד לולין (פסחים דף פג: וס) כל שפסולו צדס וצבעלים תעובר לרובו ויוצא לצית השרפה וכה"ג תנן בטוטה (דף כ:) עד שנת נמחקה המגילה אמרה איני שולח מגילתי עגנות ומנחתה מתפורת על צית הדשן וע"כ היינו לשריפה דקחשיב לה כצדי אותן שנמחותיהן נשרפות: היו

בריה בפני עצמה נינהו עבד נמי דלמא אתי לאסקוי מתרומה ליוחסין ערל ושמא משום דמאיסי נושא אשה שאינה הוגנת לו משום קנסא אלא אשה מאי טעמא לא פליגי בה רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע חד אמר (א) משום גרושה וחד אמר משום יחוד מאי בינייהו בי דרי דמקרב למתא ולא שביחי (ב) בהו אינשי אי נמי דמרחק ושביחי (ג) בה אינשי וכולן משגריין להם לבתייהו חוץ מטמא ונושא אשה שאינה הוגנת לו אבל ערל משגריין ליה מאי טעמא משום דאניס טמא נמי הא אניס האי נפיש אונסיה והאי לא נפיש אונסיה תנו רבנן העבד והאשה אין חולקין להם תרומה בבית הגרנות ובמקום שחולקין נותנין לאשה תחלה ופוטריין אותה מיד מאי קאמר הכי קאמר (א) במקום שחולקין מעשר עני נותנין לאשה תחלה מ"ט משום זילותא אמר רבא מרישא כי הו אתו גברא ואתתא לדינא קמאי הוה שרינא תיגרא דגברא ברישא אמיא דמייחייב במצות כיון דשמענא ליה שרינא תיגרא דאתתא ברישא מ"ט משום זילותא: הגדילו התערובות וכו': שיהירו אי בעי אין אי לא בעי ואמאי לישא שפחה אינו יכול בת חורין אינו יכול אמר רבא אימא (א) כופין אותן ומשחררין זה את זה: נותנין עליהם חומרי וכו': למאי הלכתא אמר רב פפא ילמנחתה נקמצת כמנחת ישראל ואינה נאכלת (א) כמנחת כהנים הא כיצד יהקומין קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן איקרי כאן (א) כל שממנו לאישים הרי הוא בבבל תקטירו א"ר יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי דמסיק להו לשום עצים בר' אלעזר דתינא רבי אלעזר אומר

תורה אור השלם
 1. כל הפקחה אשר תקריבו לך לא תעשה קמין כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לך: ויקרא ב א
 2. קרבן ראשית תקריבו אותם לך ואל המזבח לא יעלו לר"ח ניהו: ויקרא ב ב
 ג' כופין אותן ומשחררין בה: עי' בטוטה עני אכן חגיגה דף ג ב"ה ולישא שפחה כפ"ד:
 הגהות הב"ח
 (א) ג' הי קאמר (במקום שחולקין מעשר עני) תא"ת: וי"ש ס"א כמעשר עני המתחלק בתוך הבית: (ב) רש"י ד"ה מעשר עני וכו' כדכתיב (לגר לימס ולאמנה) תא"ת: וי"ש (א) תוב ד"ה מעשר וכו' היינו עד פסח כדתינא: (ז) ד"ה והשירים וכו' שורפים שם פסול:

ר' אלעזר אלא לרבנן מאי איכא למימר דעביד לה בר' אלעזר ברבי שמעון דתינא ר' אלעזר בר' שמעון אומר הקומין קרב לעצמו והשירים מתפורין על בית הדשן ואפילו רבנן לא פליגי עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון אלא במנחת חומא של כהנים דבת הקרבה היא אבל הכא אפי' רבנן מודו: **בתני מ"י שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה ואין ידוע אם בן תשעה לראשון אם בן שבעה לאחרון היו לה בנים מן הראשון ובנים מן השני חולצין ולא מייבמין וכן הוא להם חולץ ולא מייבם: היו**

ר' אלעזר ברבי שמעון אומר. גבי כהן המטמא הקדש צדלי דלות שמציא מנחת חוטא (מנחות דף עז.) וכתב מנחת חוטא של כהנים נקמלת אי מה מנחת ישראל אס חוטא זה כהן הוא הכי היא כמנחת ישראל מה מנחת ישראל נקמלת אף הקומין קרב בעצמו והשירים קרבות לעצמן דברי ר' שמעון ר' אלעזר צ"ר שמעון אומר הקומין קרב לעצמו והשירים מתפורין אצ"ת הדשן למטה מקום שנותנים שם תרומת הדשן והנוטה והיינו אכל המוצח. ועד כאן לא פליגי רבנן עליה ואמרו דשירים קריבים אלא במנחת חוטא כהן דסבירא להו כולה צת הקרבה היא כמנחת נדבתו אבל הכא דלא מצי לאקרובה משום שמה זר הוא ושירים גמורים הם וצבל תקטירו אפילו רבנן מודו דמתפורין: **בתני** חולצין ולא מייבמין. לאשמו של ספק זה בני הראשון חולצין שמה צו אביהם היה ולא מייבמין שמה צו האחרון הוא והרי הוא אחיהן מן האם ולא מן האב וזו עליהם צכרת וכן בני האחרון וכן הוא להם חולצין: היו

מוסף רש"י
 משום גרושה. שמה יגרשה בעלה ומה זיה ואין הכל יודעין ויחזרו ויטו תרומה לזה (יעיד) (א) והשירים קריבין בעצמן. לחמ שקרב שמומו לאישים הרי הוא בבבל תקטירו. דכתיב (ויקרא ז) כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לך, והאי ממנו קדשים ושירי מנחה ולמס נמי לא תקטירו כל שממנו אשה לך, יש צבל זה קדשים ושירי מנחה ולמס הפיט שקרב מן כבש לאשים האימורים וכן הקומין וכן הדין קיימי שירים צבל תקטירו (ובזמנים ע"ו) ובע"ז טוטה (ב.) מחמר שנת לאש כל משפטו הרי השירים צבל תקטירו. דכתיב לא תקטירו ממנו אשה לך, לא תקטירו דבר שיתן ממנו לאש (ויחא טו.) דמסיק להו לשום עצים. דמתא אומר אי שירים קרב כתיב קרבן ראשית תקטירו אותם לה, שאר ודבש, כזכרם אתה מציא מן הממרים ומנחת שמי הלחם שהוא ראשית מן השאור, ולא המוצח מן העלוי ליה ימות, קאי נמי לאמנו אשה לה' דלאוקמה צבל תקטירו, ואשמעין דלא אסר הקטרתו אלא כשמתכין ליה ימות (טוטה ב.) בר' אלעזר ברבי שמעון. מנחות צ"פ אלו מנחות (ע"ג) גבי

מנחת חוטא כהן, שמציא על שמיעת קול או על ציור שפמים או על טומאת מקדש וקדשי צדלי דלות, ופליגי רבנן עליה דר"ש ואמרי והיה לכהן כמנחת חוטא של כהן ליל מנחת נדבתו ור"ש דריש ליה לקראתם כתיב, וכי נאמר והיה לכהן מנחתו, לא נאמר אלא [מנחת] מנחת חוטא של ישראל, מה של ישראל נקמלת אף מנחת חוטא של כהן נקמלת אי מה מנחת ישראל נאכלין אף זו שיריה נאכלין אף זו שיריה נאכלין, מ"ל והיה לכהן מנחתו, הא כ"ה, הקומין קרב לעצמו והשירים קריבין לעצמן, ולית ליה כל שממנו לאישים כלל, ר"ש ברי' פליגי עליה ואמר קומין קרב לעצמו והשירים מתפורין לאיור (טוטה ב.) דבת הקרבה היא. דמקום חוטא נבדחו דלא צ"ע קמילה (טו.)